

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пълти); за 6 месеца 80 лева (платими на един пълт); за 3 месеца 50 лева (срещу); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплат) — 250 лева. III. Само „Църковен вестник“ — 100 лв. Само „Духовна култура“ — 40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синод, Редакцията на „Ц. В.“

Непомъсени ржковници не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синод. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плата се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всичко останало думи по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрез агенциите последните получават 30% отстъпка.

СЪ ДЪРЖАНИЕ:

1. Да бждемъ при Христа. — † Софийски Стефанъ.
2. Православни християнски братства. — Стобииски Епископъ Кирилъ.
3. Съборътъ на Православнитъ християнски братства за българо-югославянското обединение
4. Подъ знака на вѣра. — Б. п. Стоиленовъ.
5. Българитъ въ чужбина. — П. Атанасовъ.
6. Художествень отдалъ: Майка — Василъ Узуновъ.
7. Бележки и отзиви.
8. Официалень отдалъ.
9. Църковна и обществена летопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
10. Обявления.

† Софийски Стефанъ.

Да бждемъ при Христа, 1)

Следъ тържествената божествена служба извършена въ катедралния храмъ, гдето повече отъ всѣкога душитъ и сърцата ни се сливаха въ пламенна молитва: „да бжде Твоята воля, както на небото така и на земята“; следъ стройната и благоговейна манифестация на нашата църковна православна принадлежност, сияещи отъ радостъ, че носимъ съ чисти ржче свещената хоругва на духовната ни майка, Св. ни Православна Църква, ние, нейнитъ служители и деца отъ всичкитъ български селища, гдето живѣе и действа православно християнско братство, събрали тукъ вкупомъ, сме застанали съ съзнанието на войници Христови за предстоящата работа на IX-ия редовень съборъ на нашитъ братства, молитвено очаквайки неговото благословено откриване.

Вашето голѣмо множество, съ нескриваното възторжено и високо духовно настроение сж неоспоримо доказателство, че е живъ и благословенъ интересъ къмъ целостъ и задачитъ на братственото ни дѣло.

1) Извлечение отъ приветствената речъ на Негово Високопреосвещенство Св. Софийски Митрополитъ г. г. Стефанъ, Гл. ржководителъ на Съюза на Православ. христ. братства въ България, при откриване на IX редовень Съборъ на братствата въ гр. Кюстендилъ.

Преди, обаче, да пристъпимъ къмъ неговото разкриване, осмисляване, вдълбочаване, разширяване и въздигане, чувстваваме свещената нужда още веднѣжъ, согубо, да се помолимъ Господу Богу, Той, Всеподателтъ, да благослови денята на събора ни, защото безъ него неможие нищо да сториме. Затуй приканваме всички съ благоговение и страхъ да наведемъ челата предъ Господа и усърдно да го молимъ да ни осени „Духомъ Своимъ Святимъ“, за да намѣри работата ни благодаръ предъ Него, да бжде полезна и спасителна за съюза на Православнитъ ни християнски братства за пълното преуславяне на св. ни родна Църква, за тържеството на вѣрата ни. И действително, смирено и горещо, съ духъ и истина ние възнесохме просителнитъ и благодарственитъ молитви къмъ Господа Бога, убедени, че само това дѣло успѣва, което става въ името на Бога и съ Неговото благословение.

Изпитвамъ голѣма радостъ въ тоя тържество, свещенъ и молитвень моментъ, виждайки предъ себе си не само количество, но и качествеността на реинителитъ за вѣра, благочестие и родолобие събрали на братствена петдесетинаща. Радостта ни е голѣма и поради това, че имамъ жребиятъ да ви поздравя не само като главенъ съюзенъ ржководителъ съ „добре дошли“ въ Кюстендилъ, но и като Кириархъ на Епархията, въ чийто предѣли става събора тази година. Кюстендилъ може и трѣбва да ликува. Той днесъ става главна квартира на църковно-религиозната воля и мисль на българския православенъ народъ. Този исторически градъ има какво да ни предложи за поука и мистическо възхождане. Не чувствувате ли какъ витае тука историята на древното християнско строителство и благочестие? Не долавяте ли тихитъ стѣпки на великия рилски отшелникъ и чудотворецъ? Не усещате ли благодатното дихание на неговия ученикъ Преподобногo Иованиа Осоговски? Ляхътъ на свещенитъ наши гори — Рила и Осогово, не вѣща ли въ душитъ Ви жажда и ревностъ за Господа? Не се ли спиратъ погледитъ ви върху дълбокитъ следи на кипящия нѣкога тукъ възвнзшенъ църковень животъ? Вие ще видите неговитъ следи оцелѣли около храма на Св. Вел. Мученика Мина, нѣкогашна славна лавра на монашески подвигъ и благочестиво поклонение! Ние не се съмняваме, че тоя духовень образъ на историческия Кюстендилъ, гдѣто братствата пишатъ

важен исторически актъ въ деянїята на своя съборъ ще ви плени повече, отколкото красотата на неговата дивна природа, на неговитѣ плодотворни райски градини и чистотата и радушността на неговитѣ добродушни и благочестиви граждани и жители.

Прочие, да бъдемъ достойни синове и дъщери за великото минало и за свѣтлото бъдеще на Св. ни родна Църква на която България и българскиятъ народъ дължатъ всичко, което е съхранивало и съхранява живецътъ на българската държава, духовна и културна история. Това значи, да станемъ не на думи и съ лозунги членове на Църквата, а съ цялата си душа живи — плодотворни вѣтки отъ вѣчната лоза — Нашиятъ Спасителъ Господъ Исусъ Христосъ. Това значи, въ буритѣ на днешното обезвременно смутно и тревожно време, въ което агентитѣ на тъмната сила неуморно и непрестанно сеятъ семето на раздори и катастрофи, да се явимъ съ запаленитѣ свѣтильники на непокланната ни православна вѣра за чудотворна борба съ злото. Ние не можемъ да бъдемъ повече равнодушни предъ развилелитѣ съ стихии на безвѣрие и анархия; ние не можемъ да стоимъ съ кръстосани ръце предъ рушителитѣ на морала, реда и закона; не искаме повече да позволимъ на българската Православна нива да се сеятъ плевелитѣ на грѣха и беззаконіето и затуй сме се събрали туку, да предиснимъ нѣщата въ тѣхната сурова действителност, да си подадемъ ръка за обща благодатна работа, за славата на Бога и за Неговото Царство на земята!

Азъ не намирамъ по-подходяща формула изобразяваща платформата на нашето дѣло отъ даденитѣ ни божествени истини въ днешното апостолско и евангелско благовѣстие, което усърдно ви молимъ да го заучите и поставите като основенъ камъкъ въ дѣлото на вашето членуване въ Съюза на православнитѣ ни братства, за да може всѣки единъ отъ насъ да каже, както Св. Ап. Павелъ, за себе си: *„Чрезъ закона умрѣхъ за закона, та да живяя за Бога, Разгнахъ се съ Христа и вече не азъ живяя, а Христосъ живяе въ мене. А дето живяя сега въ плътъ, живяя съ вѣрната въ Сина Божи, Който ме възлюби и предаде себе си за мене“*.

Този Синъ Божи сега, чрезъ днешното Евангелие, вика къмъ всички, най-много къмъ насъ, които доброволно сме решили да подчертаемъ по-специална ревностъ къмъ Църквата Му: *„Който иска да вървѣ следъ мене, нека се отрече отъ себе си, да вземе кръста си и ме последва. Защото, който иска да спаси душата си, ще я погуби, а който погуби душата си, заради мене и Евангелието, той ще я спаси. Защото каква полза за човѣка, ако придобие цялъ свѣтъ, а повреди на душата си? Или каквъ откупъ човѣкъ ще даде за душата си? Защото, който се срами отъ мене и отъ думитѣ ми въ тоя прелюбодеенъ и гниещъ родъ и Синъ Человѣчески ще се срами отъ него, когато дойде въ славата на Отца си съ своитѣ ангели“*.

Съ такава проникновение, нека се подготвимъ да пристъпимъ къмъ работата, която ни е събрала. Силата на Този, чието име носимъ ние, наричаѣми себе си християни, е непобедима и неизтожима. Нека да очистимъ душитѣ и сърцата си, макаръ и въ единадесетия часъ, за да се всели въ насъ Христосъ и да царствува во вѣки, завото, Той е,

Който ще ни освободи отъ превратноститѣ на съдбата, отъ неумолнитѣ и жестоки атаки на ада. Той е, Който ще обрадва натъженитѣ сърца и ще промѣни съ миръ, въ кротость и благость, кървавия, коваренъ подълъ и жестокъ ликъ на нашата трагична епоха и ще ни изведе на мѣсто златно и спасително, за да изпитаме величието и красотата на божественния Му зовъ:

„Елате при мене всички отрудени и обременени и азъ ще Ви успокоя“.

Съ искрено желание и твърдо решение да вземемъ игото Христово, като иго благо и спасително и да го направимъ дѣло на своята свѣстъ, животъ въ живота на своето сърце и криле на тритѣ духовни добродетели: *вѣрната, надеждата и любовта*, ние, отъ името на Св. Синодъ на Българската Православна Църква, чийто пълномощникъ се явяваме туку, като Главенъ Ръководителъ на православнитѣ християнски братства въ България, призоваваме Божие благословение надъ всички Васъ, делегати и гости, както и върху гостоприемния Кюстендилъ и неговото гражданство, и обявяваме IX-ия редовенъ годишенъ съборъ за откритъ.

† Стобийски Епископъ Кириль.

Православни-християнски братства.

(По случай IX съборъ въ Кюстендилъ).

На 4, 5 и 6 октомврий т. г. въ гр. Кюстендилъ се състоя IX съборъ на Съюза на Православнитѣ-християнски братства. Както се очакваше и тази година съборътъ бѣ многолюденъ и събра братчини отъ цялата страна. Хилjada православни наши хора отъ градове и села си дадоха среща въ гр. Кюстендилъ, за да манифестираятъ своето братствено единодушие и съзнанието за служба на Бога, на Църквата Христова и на народа, да покажатъ достиганията си презъ изтеклата година, да се поучатъ отъ придобития опитъ и да ищратъ насоки и близки задачи за нова дейностъ презъ предстоящата братствена година. Но което е най-важно въ тия събори, сами по себе си странни и необичайни за наблюдатели, непознати съ духа, живота и дѣлото на братствата, то е православнитѣ религиозенъ ентусиазъмъ, който движи цялото множество съборани, църковниятъ духъ, който ги изпълва, съзнанието за дълтъ къмъ народа и за служба Богу и любовта къмъ Господното дѣло срѣдъ българския народъ. Всичко това придава особенъ характеръ на съборитѣ: тѣ не сѣ само събрания за програмни разсуждения и за отчети, а църковно-народни тържествени манифестации на преданостъ къмъ Господа и Църквата Му, които оставятъ дълбоки следи въ душитѣ и неизгладими спомени за единъ хубавъ празникъ.

Съюзътъ на православнитѣ-християнски братства години вече работи и то плодотворно. Въ него сѣ обединени всички братства въ страната, стотици на брой съ много десетки хиляди членове.

Православни братства у насъ има доста отдавна. Още преди войнитѣ тѣ се срещаша на много мѣста.

Следъ войната, обаче, се умножиха и се засилчиха твърде много. Причината за това разрастване на братственото дѣло трѣбва да се търси въ повниения църковенъ духъ и религиозно съзнание на явращитѣ и въ

василената църковно-просветна дейност на Църквата и пастирскит църковни и народни. Това отразило явление от своя страна намира обяснението си във особените духовни условия на нашия следвоенен живот. Упадъкът и разпукнатостта, които естествено проследва печалния край на войната предизвикаха своето отрицание — църковният и религиозен дух се повини и се засили. Никого няма безиреен упадък, защото естествените закони за духовното съществуване създават обратно движение, предизвикват реакция, която цели да възстанови нормалното духовно равновесие, за да има живот.

Българският народ изживя едно тежко време на упадък, но скоро народният дух реагира, черпейки подтици и сили от своята многовековна и хипертрофна традиция, от здравите наследени духовни ценности. И въ своето творческо духовно възмогане той създаде, между другото, и братственит прицърковни организации, като носители на църковно-православно животоназбиране и на здрав традиционен народен дух и съзнание.

Православнит-християнски братства сж прицърковни организации за просвета и за добротворство. Тѣ иматъ важната задача да съдействуватъ на църковнит органи въ дѣлото на религиозното църковно просвѣщение. Подъ ръководството на енорийския свещеникъ, въ братствата се насажда не само религиозно, но и обща просвета, защото църквата счита за свой дългъ да се грижи наособе за културното и просветното издигане и углубяване на вѣрния народъ. Църквата се интересува отъ дѣлния животъ на православното паство—отъ личния, отъ семейния, отъ обществения животъ, отъ всички прояви на духовния и материалния животъ. Всичко, което може да състави предметъ на културното направление на единъ народъ, винаги въ грижитъ на църковното ръководство и на създателитъ на църковното дѣло въ низинитъ — енорийскитъ свещеници. И за това срѣдъ народа Църквата има едно абележително значение на важенъ културен чинитель, който не може да бъде измѣстенъ или замѣненъ. Това нѣкои хора не виждатъ, нито разбиратъ, защото за българския народъ съдятъ по наблюдения и придобити впечатления отъ една друга социална сѣба — отъ града, гдето се кръстосватъ разни влияния, гдето действуватъ много културни фактори съ най-противоречива поѣмка направлѣния и гдето все пакъ хората живѣятъ въ затворени кръгове съ определена идеяна ориентированостъ, която стеснява погледа за общото движение на пълния животъ. За такива хора фактъ е това, което тѣ виждатъ и чуватъ, а поради този фактъ нищо друго нито виждатъ, нито чуватъ. Но живота тече и създава, въпреки нежеланието на затворенитъ отрицатели.

Голѣмъ дългъ отъ своята културна и просветна работа родната Църква е възложила на православнит-християнски братства, и тѣ въ вършатъ съ примѣрно старание и съ добръ успѣхъ. За отбележане е, че градочетъ държатъ преднина по интензивността на братствената просветна дейность, което се обяснява съ погълвитъ духовни нужди на града и съ по-значителнитъ възможности за таква дейность.

Друга важна областъ, въ която противя животътъ на православнитъ братства е добротворството.

Добротворството е исконна обществена задача на Църквата, защото тя е и учреждение за благотворение по преумощанство. Това е извънъ всѣки споръ. Преизобилие сж данитъ, които се сочатъ, че въ неотколешното минало църквитъ и монастирнитъ сж били почти единственитъ мѣста за по-системно благотворение. Поради това, още съ поквата на братственитъ устройства тѣ

взиматъ върху себе си и задачата да благотворятъ, да организиратъ енорийта за дѣлото на подпомагането преди всичко беднитъ и нещастни членове на енорийта, пъкъ сетне и всички други, които сж въ нужда и въ беднята.

Днесъ въ vedenieto и издржката на православнит християнски братства се намиратъ старосталици, сиропиталица, приютъ за неджлаги, недоразвити, за старци, подслонъ за странници, за безирютни, трапезарии и кухни за деца и за възрастни, детски градини, лѣтовцища и пр. Официалнитъ сведения за хода и ръста на благотворителното дѣло въ страната отреджатъ на братствата едно отъ преднитъ мѣста въ организираното обществено добротворство.

Но особено дейни се показва братствата въ вършене на общото подпомагане, въ непосредното лично подпомагане. Въ него братственитъ членове участвуватъ не само съ своитъ лепти и дарения, но, което е по-ценно, съ своя трудъ (шине, плетене и пр.) и съ откряване и посещене по домоветъ на болни, бедни, неджлаги, нуждаюци се отъ подкрепа и отъ морална помощ. Този видъ подпомагане се върши извъредно сполучливо отъ братственитъ членове, за които нуждаюцитъ се не сж само „обектъ на подпомагане“, както напоследъкъ е прието да се казва и да се пише, и както често може да се случи въ служебното добротворство, а сж близки и братя, къмъ които се подхожда съ братско съчувствие.

Рожба на евангелско-църковния духъ на милосърдие и на любовь, братственото добротворство ида отъ дълбокитъ извори на християнска човѣчностъ и това го прави особено ценно.

Досегашнитъ успѣхи на братствата въ дѣлото на благотворителността не сж случайни, тъй като тѣ сж арѣл плодъ на чистия духъ въ енорийта. Това е добръ залогъ, че тѣви успѣхи ще се умножатъ.

На това двоице поприще — на просвета и на добротворството — Църквата чрезъ своитъ братства е привлекла мнозина та съ общъ трудъ и усърдие да се създаватъ ценности въ душата на българскиятъ народъ.

Сега въ Кюстендилъ хиляди съборници се бѣха стекли отъ всички кѣтши на страната — отъ малки и голѣми градове, отъ селища изъ равнинитъ или прикѣтани въ планинскитъ пѣви и тѣ всички донесоха единъ и сжщъ духъ — духътъ на Христовата единна Църква, който премахва всички различия и изравнява предъ Господа всички въ едно братство. Това единно братство на българии и българки, деца на Църквата, въ Кюстендилъ отново показва своята благословена сила и своето едномислие. Ние сме убедени, че решенята, които този съборъ взе и които сж пѣлъж на братствено единнодушие, изразъ на братственъ ентузиазмъ, ще дадатъ новъ тласкъ за напредъкъ на братственото църковно дѣло въ страната. Въ това сме твърдо убедени, ашото знаемъ, че Христовитъ духъ навсѣгжде създава редъ, слога, миръ, добра воля и напредъкъ. А православнитъ християнски братства сж носители на този духъ ашото сж негови рожби и въ негово име съществува и оправдаватъ съществуването си.

Съ таква убееленостъ въ полезнитъ и плодотивни изидателни дѣния на събора сж всички, които познаватъ и обичатъ братственото дѣло и отъ тукъ инава сигурното имъ очакване, че новата братствена година ще бъде по-богата съ плодове угодни Богу и полезни на народа Му въ благословената българска земя.

Съборът на православнитъ хр. братства за българо-юго- славянско сближение.

IX Общъ съборъ на Православнитъ християнски братства въ България, следъ като наслуша разискванията върху поставени на дневен редъ въпросъ за дейността на нашитъ духовници, членове на националния комитетъ при Всемирния съюзъ на църквитъ за миръ и приятелство между народитъ, по сближението и приятелството между двата братски народа — българския и сръбския и като взе предъ видъ:

че разискванията се водеха съ едно повишено съзнание за голъмитъ и благоприятни послѣдствия, които ще има разрешението на поставениа въпросъ, какъ дѣло мирно и культурно развитие на двата народа;

че Църквата, която е всегашна и неусинна молитвеница и радетелка за мира на Балканитъ и цѣлия свѣтъ и за благосъстоянието на светитъ Божии църкви, чрезъ своитъ представители се е поставила въ служба на едно върховно благо, какъто е мирътъ между двата братски и славянски народа;

че това дѣло на Църквата е наразъ на нейния благодатенъ дългъ да преподава и благославя мира; **че въ мирнитъ отношения** народитъ и обществата могатъ да живѣятъ християнски и да се развиватъ културно;

че враждата е опасенъ врагъ, която разделя, разединява и създава условия за конфликти, които смущаватъ мира и предизвикватъ нещастия;

че Всемирниятъ съюзъ за миръ и приятелство чрезъ църквитъ е поставилъ на българската и сръбската църкви конкретно задаткъ да работятъ за мира и сближението между двата народа, като отстраняватъ пречкитъ и причинитъ, които спъватъ дѣлото на мира и желанието отъ народитъ сближение;

че всички вѣрни и благочестиви чедъ на Църквата чувствуватъ и съзнаватъ, че това поручение е пропито изцѣло отъ духа на великия църковенъ идеалъ за миръ и благоволение между човѣцитъ и като такава е близо до християнската душа на двата народа;

че дѣлото, подето отъ представителитъ на двѣтѣ сестри църкви, е намѣридо сѣрдеченъ и спонтаненъ отзвукъ въ срѣдата на самитъ народи;

че първата и осезателна крачка въ това отношение е направена въ недалечнитъ, братски и пропити отъ сѣрдечностъ срещу на български и сръбски духовници въ странитъ имъ, и чрезъ взетитъ по това поводъ резолюции на 3 май 1933 г. и 12, 13 и 14 септемврий 1936 г., въ които се изразява горещото желание на църквитъ да се скѣпятъ разстоянията, които разваляваатъ двата братски народа и се вдигне знамето на миръ, братолобие и добросѣдство;

че при такава положение на развититъ се до сега опити въ това направление следва да се адмирира мирната акция на нашитъ духовници за постигане на желаното отъ народа примирение и братство съ братския сръбски народъ, акция, която е въ духа на традициитъ на нашата църква;

че съборътъ е щастливъ отъ обстоятелството, че на чело на това епохадно дѣло за миръ и сближение съ нашата западна съседка е застаналъ Високопреосвещениа гл. ржкоподатель на Съюза на православнитъ братства и неговитъ достойни сподвижници, които заслужаватъ и въ това отношение единодушното доверие и преданостъ на събора,

РЕШИ:

Православнитъ християнски братства въ България възторжено се присъединяватъ и подкрепятъ подето отъ нашитъ духовници дѣло за миръ и сближение съ сръбския народъ, считайки това дѣло като повелителенъ дългъ на Църквата да премахне пречкитъ и въ името на Христовата любовъ осигури мира и братското единение между двата народа.

Ведно съ духовницитъ и православнитъ християнски братства се поставитъ въ услуга на дѣлото на мира и приятелството между българския и сръбския народи, като работитъ между православнитъ български народъ да се приобщатъ къмъ епохадно дѣло на духовенството, което ще донесе мирния времена, благоденствие и щастие за двата братски народа.

Подъ знака на звѣра.

Оноа, което отъ 18 години насамъ става въ Съветска Русия, а въ последно време и въ Испания, ни показва, че ние живѣемъ въ една апокалиптическа ера. Страшитни сили на разрушението и на бунта, обединени подъ знамето на марксо-комунизма, вършатъ дѣлото на звѣра, за който ни повестуватъ откровението на Св. Иоанъ Богословъ: „Следъ това встаняхъ на морския пѣськъ и видѣхъ да излиза отъ морето звѣръ съ седемъ глави и десетъ рога; на рогаветъ му имаше десетъ корони, а на главитъ му богохулни имена... И даде му змѣнтъ силата си, и престола си, и голѣма власть... И се поклониха на змея, който бѣ далъ власта на звѣра, поклониха се и на звѣра, казвайки: кой причина на тоя звѣръ и кой може да воюва съ него? Нему се дадоха уста, които говорѣха голѣми думи и богохулства... (Откр. 13:1—5).

Апокалиптическиятъ звѣръ подъ маската на комунизма върши злѣтата и сѣе ужаси, за които хунскитъ владетели отъ IV в. не сж могли и да си помислятъ.

Испанската революция, напирѣтъ следъ болшевишката показва звѣра въ истинския му видъ. Нѣма да изрекамъ ужаситъ, които той върши. За тѣхъ четемъ всѣки денъ. За обективния наблюдател на днешнитъ исторически събития е несъмнено, обаче, едно, че ние стоимъ предъ единъ решителенъ завой на историята.

Ние сме свидетели на една жестока схватка на два вида сили, борящи се за историческо господство. Отъ една страна това сж доминантитъ разрушителни сили на злото, а отъ друга — положителнитъ и творчески сили, които лежатъ дълбоко въ историята и които сж вѣчни. И ако се взрѣмъ по-лъбоко ше видимъ, че това е въ сжщностъ, борбата на всички сили на ада срещу християнството, неговитъ идеали и култура. Днесъ тази борба изглежда ршителна — да бже християнството или да не бже — аз бже висока култура и човѣчностъ въ свѣта или да настѣпи периодъ на варварство. Този потокъ на вандализъмъ и кошунизма, които разделя „народния фронтъ“ въ Испания ни говори, че дявола е излъзълъ вече открито на историческата сцена.

Борбата се води вече въ свѣтовенъ мащабъ и единитъ — лъжливитъ, разрушителни сили водятъ борбата подъ знака на комунизма, а другитъ — творческитъ, двигателни сили стоатъ подъ знамето на религиозната (resp християнската) и националната идея.

Кой ще победи въ този исторически двубой? Ще победи, разбира се, онаи, съ когото сж правдата и положителнитъ сили на историята. Лъжливитъ и разрушителни идеи могатъ да дигатъ „исторически“ шумъ, да

печелят победи, да се налагат на цѣли поколения и да даватъ тонъ на известни исторически епохи. Тѣхнитѣ разпространители фалшифициратъ историята, както опитнитѣ мошеници фалшифициратъ златото и среброто и го продаватъ на лековѣрнитѣ за чистъ благороденъ металъ. Но рано или късно историята разкрива тѣхнитѣ фалшификации и извършва своето правосъдие. Западна правосъдието на историята и надъ фалшификаторитѣ и героитѣ на нашата епоха.

Пробужда се историческата правда и почватъ да действуватъ стихийнитѣ процеси на историческото съпротивление. Лъжата и измамата не могатъ да бждатъ постоянна историческа норма.

Религиозната и националната идея побеждаватъ и ще победятъ, защото „идеята“ на интернационална социалъ-комунизъмъ съ неговитѣ „пролетарски“ бълнувания и „класова борба“ е голѣма историческа лъжа. Здравитѣ религиозни и национални сили ще спаситъ културата отъ социалъ-комунистическото варварство.

Религиозната и националната идея това сж живата душа и воля на нацията, която твори историята на всѣки народъ. Народитѣ слизатъ отъ историческата сцена и умираатъ духовно, когато сж поколебани тѣзи идеи.

Това добре знаятъ варварскитѣ сили на интернационална социалъ-комунизъмъ, затова тѣхнитѣ стрели сж насочени срещу тѣхъ — срещу религиозната идея — намѣрида своето най-ниско излющение въ християнството и срещу националната идея. Затова е тази безумна връстъ срещу християнството, което е духовния обединяващъ центъръ въ историята на всѣки християнски народъ. Днешна Русия и Испания това сж дветѣ голгози на християнството.

Но това сепна християнскитѣ народи. Кладитѣ на комунистическата инквизиция въ Свѣтска Русия и Испания разтревожиха цѣлия християнски свѣтъ и меча на правдата надвисна вече надъ злодеитѣ.

Въ Испания тѣ губятъ полдерзанията, а въ Свѣтска Русия се измиватъ помежду си.

Разстрелването на 16-тѣ троцкисти въ СССР показва, че сждатъ Божий започна надъ чернитѣ души на всемирнитѣ тиранни. „Ти, Боже, ще ги свалишъ въ гибелния ровъ: кръвници и коварници, че ги поживяватъ ни половина отъ динтѣ си“ (Пс. 54:24).

Вчерашни другари, споени, споредъ тѣхнитѣ собствени думи съ единната монолитна болшевишка партия“ демонстрираха предъ цѣлъ свѣтъ своята престъпническа душа. Никой отъ ония, които следатъ събитията въ болшевишка Русия нѣма, вървме, да забрави злобнитѣ речи на еврениа Зиновиевъ, въ които той динично приканваше чекиститѣ да не стоятъ празни, а да изтрѣбятъ всѣчки, които не признаватъ болшевишката тиранния. И ето преди да се превърне една отъ страницитѣ на историята, той самъ стана жертва на сждата тази чека. „Ровъ извори, изкопа го дълбоко и падна въ ямата, която приготви; злобата му ще се превърне върху неговата глава, и злодейството му ще паазе върху темето му“. (Пс. 7:16,17).

Впрочемъ, така сж завършвали всѣчки тиранни въ историята. Тѣ сж били излъчвани отъ своитѣ най-близки хора. „Ще обирне върху мѣ тѣхното беззаконие и съ тѣхното злодейство ще ги изтрѣби, ще ги изтрѣби Господъ Богъ нашъ“. (Пс. 93:23).

Всичко онова, което Сталинъ предприне по отношение на своитѣ вчерашни сътрудници бѣ изпълнено въ единъ напълно азиатски стилъ.

Започнала съ потоци невинна кръвъ тази революция ще завърши пакъ съ кръвъ, само че тоя пътъ вече съ кръвта на обѣзи, които я започнаха.

Интересно е, че на всички палачи въ исторически мащабъ е свойствено да се страхуватъ за своя жалкъ животъ. Ако търсимъ примѣри въ руската история, ще трѣбва да се спремъ върху Ивана Грозни, който убилъ своя роденъ синъ, страхувайки се за себе си и за члваста си. После — безумнитѣ паранитѣ Ленинъ. А сега неговитѣ ученикъ Сталинъ. Поради страхъ за себе си и за своята тираническа властъ, той избива всички ония, които смѣта, че недай Боже, единъ день могатъ да му я отнематъ. Истинката на омразата и преследването сж тѣмната стихия на тиранитѣ. Тѣ подобно на стоящата върху друга хиена, съ страхъ се оглеждатъ наоколо, да не би друга таква хиена да имъ отнеме плячката. Наккво другарство, никакви идеи, никаква етика не сж въ състояние да задържатъ хицинда, когато той види, че плячката може да му бжде отнета.

Поведението на разстрелнитѣ троцкисти ги характеризира сждо като хора, на които липсва капка доблестъ, съзнание за човѣшко достойнство и най-елементарна смилостъ. Колко таква бѣха тѣзи вчерашни „герои“ на болшевишва въ положението на смирено каещи се и смирено самоозначаващи се грѣшници, само и само да спасятъ своя презрѣнъ животъ.

Ржката Господня е върху нечестнитѣ.

Нека бждемъ готови твърдо да застанемъ на върна стража Господня, ва да устоимъ на пристжитѣ на върна.

Б. п. Стоименовъ.

Българитѣ въ чужбина.

Тѣ сж толкова много, че ако се залегне за едно системно и грижливо проучане на тѣхния брой, ниситурно бихме се изправили предъ очудваща изненада.

Гонени и пилани отъ върта на нецастията и злнитѣ, които сж валили като градуци надъ нашата земь, тие ги срѣщаме по всички краища на свѣта. Защото нико не е било въ състояние да спре устрема на българина къмъ спокойното отдаване на труда. На тая негова черта, на тая негова любовъ къмъ заселналия и спокоенъ животъ, посветенъ на земята и труда, се дължи най-вече преселничеството му низъ близкитѣ и далечни страни. Особено по време на турското робство, когато тиранитѣ и безчиствата на кърджалии и дални сж го откъсвали отъ благословения трудъ и сж го принуждавали да търси убежище низъ чужди земни. Отначало групно. Цѣли опожарени селища. Даже цѣли области. Паметни сж въ това отношение масовитѣ преселвания на българитѣ въ Бесарабия, Влахи, Молдова и Банатъ.

Но сждбата не вскога е благосклонна къмъ тия преселници. Въ повечето случаи тѣ сждо сж заплащали за бѣгството си отъ своя роденъ край.

Веднажъ настанили се, повели външно спокоенъ животъ, тѣ не рѣдко сж бивали смущавани отъ производитѣ на малки и голѣми валиници, които умѣло сж спекулирали съ българската пословична търпимостъ. И ето, че често пъти е ставало нужда да се търси ново убѣжище. Повестята на годинитѣ отпрели освобождението е единъ дълъгъ поменикъ на скиталчества и преселения отъ една въ друга земя на хиляди наши сънародници. И тая именно несполучаема верига на постоянно скиталчество, прелетена съ мжката за изхраната на злочастата чедлѣдъ, най-вече е пречупвала корявостъ на българина. Отъ друга страна, лишени отъ пълна гражданска свобода, отъ каквато и да била морална защита, притѣснени икономически и сломенни отъ несподя

и злочестини, тѣ сж били принуждавани явно и прикрито — по всички земи на свѣта — да се откажатъ отъ своя майчинъ езикъ, отъ своята вѣра, отъ своето национално съзнание. Още повече, че за тѣхното национално опазване никой не е полагалъ грижи. И така бавно, но сигурно тѣ са загасвали и сж се топили въ дълбочината на чуждото море.

Ярка картина на тая трагедия на българскитѣ преселници, които сж отишли, безъ да оставятъ своя езикъ, своята бащина вѣра и своето съзнание за народността принадлежностъ, ни даватъ документитѣ по заселването на българитѣ въ Влашко и Молдова, публикувани отъ проф. Ст. Ромаслав.

Още по-черна е била участката на ония българи, които сж дрзвали поединично да търсятъ убѣжище въ чужди земи.

Тия преселници отгървонъ сж се движили по линията на гурбетчицка, а отпосле, когато поминъка се е осигурявалъ, тѣ сж се превръщали въ общосемейни. Въ много малки изключения преселничеството на българина е било плодъ на жалбата за приключение. Българинътъ по природа не е авантюристъ. Навсѣкжде той е търсилъ честната прехрана, па макаръ и да е била изкушена съ пената на най-черния трудъ. И затова навсѣкжде въ чужбина той е билъ цененъ като добъръ работникъ, който не е дошелъ да търси леснина на живота, а реалния неговъ смисълъ — спокойното творчество въ полето на труда.

Унесенъ въ труда той малко се е поддавалъ на голѣмитѣ обществени въпроси влизуващи заобикалящата го срѣда. Още повече, че тя е била чужда за него. Неговиятъ допиръ съ тая срѣда се е простиралъ до толкова, доколкото работата го е принуждала. Оттукъ и неговата по-продължителна устойчивостъ срещу чуждата асимилация. Но годинитѣ въ края на краищата сж извършили своето. Особено тамъ, където българитѣ сж били въ малкъ брой. Склонността му къмъ собственъ домъ и свое гнѣздовиче несъзнателно го е тикала къмъ ланитѣ на чуждордното население. Най-вече тия, които сж отивали самци да търсятъ прехрана и поминъкъ на чужбина. Тѣ най-лесно сж погивали въ дълбочината на чуждото море.

Ожени за чужденки, приютявани въ голѣмитѣ семейства на своитѣ съпруги, тѣ бързо сж изгубили връзката съ бащинитѣ традиции, съ своитѣ обичаи, съ своето национално самосъзнание. И тѣхната челядъ, тѣхнитѣ поколѣния завинаги сж изчезвали отъ лоното на българската народностъ. Тѣ сж истинскитѣ изгрити души въ нашата народностъ.

Малко по-иначе е положението на ония българи, чието заселване въ чужбина е било масово. Тѣхната численостъ по-малко се е поддавала на чуждата асимилация. По-голѣмъ е билъ и отпорътъ срещу посегателствата на мѣстнитѣ власти. Живѣйки дружно, тѣ дружно сж посрешили негоднитѣ на живота. Вѣрно е, че и тукъ времето и годинитѣ сж извършили своето, но все пакъ у тия преселници може още да се долови пулсътъ на българското национално самосъзнание. А днесъ, когато въпросътъ за националността се сложи на преденъ планъ, ние виждаме, че много отъ тия наши сънародници, за които у насъ отдавна престана да се държи смѣтка, да се завръщатъ къмъ лоното на нашата националностъ. Случаятъ съ банатскитѣ българи подъ ромѣнска власт е повече отъ трогателенъ.

Ние много рядко си спомняме за нашитѣ сънародници, прѣнати по четиритѣхъ краища на свѣта. Не говори за тия, които свѣтлоната война е тласнала въ чужди рѣце. Тѣхъ, ние, може би поради участъта имъ що

ги сполета, все още чувствуваме близки до сърцата си. Думата ми е за ония наши брата, които злата оръсѣ, нуждата за наскитния или друга нѣкоя беда ги е пропала на чужбина. За тѣхъ ние си спомняме само при случай, когато сами тѣ се наложатъ на нашето внимание. Иначе — Боже упати! Никой, освенъ българската Църква, която е успѣла да ги приюти въ много мѣста около себе си, не се е погрижила за тѣхъ. Такъвъ е, напримеръ, и случаятъ съ нашитѣ българи въ Америка, за които нашата държава каточели малко промишлява, освенъ родната ни Църква, която се е погрижила въ духовно отношение за тѣхъ и има открити дори дѣла българска епархия, по прибра на чуждитѣ православни народи, гърци, руси, сърби, сирийци и др., които иматъ множество свои архиереи, свещеници и пр. Обаче и за тая българска епархия родната ни Църква по липса на срѣдства не е пратила свой архиерей.

Частичнитѣ и къси съобщения за тѣхнитѣ културни и обществени прояви едва смогатъ да се наложатъ на вниманието ни. Обикновено ние ги отминаваме като нѣщо отъ мира на всѣкидневнето. Често пакъ ги омаловажаваме. Ценимъ ги отъясно. Безъ да си даваме смѣтка, какви църковни усилия сж стрували на тия наши сънародници и най-малкитѣ културни или обществени прояви. Подъ тоя знаменателъ нима на времето си вѣстятъ за обособяването на банатскитѣ българи подъ ромѣнска власт като българско малцинство. Съ тоя архинъ продължаваме и днесъ да мѣримъ всѣка културна, обществена и национална проява на българитѣ въ чужбина. Омаловажаваме ги безъ да се замислимъ, че съ пребреженето си ще ги убиемъ, ще ги загубимъ като българи. Защото само тоя може да извърши нашето мълчаливо отнасяне къмъ подвига на всички ония, които въ името на своята националностъ, въ името на своята опазена народностна съвѣстъ понаскътъ хиляди лишения и страдания.

А защо е всичко това? Това нехайство и това упорито мълчание?

Има ли нужда да се доказва, че съ подобно едно нехайно отнасяне спрямо устрема на българитѣ въ чужбина се налива вода въ волдената на чужди стопани? Или у насъ все още има да се чака оная благодетелно време, когато веднажъ за винаги ще трѣбва да се разбере отъ нашата интелигенция, че само когато свободна и независима България стане истинска духовна майка на всички, които сж възт отъ нейнитѣ предѣли, въ човѣшки и безчовѣшки условия за животъ, и говорятъ и се черкуватъ на нейния езикъ, само тогава ще може да се надяваме, че нашата нова история нѣма да запие страницата на културенъ позоръ — на загубени български души.

Плеъръ Атанасовъ.

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Майка.

Здравъ бѣше,

Гена се въртѣше около чорпаната си машина. Разглобля нѣкои части да ги почисти. Изтичаха последнитѣ септемврийски дни, а поржкитѣ намаляваха въистото да се увеличаватъ. По тоя време всѣкъ възъ гледа да се приготви преди да е настѣжилъ нѣкоя ненадѣтенъ студъ. Всѣкъ дава за преплитане скъсени памучни или вълнени чорапи, или поржча нови. Гена не можеше да има много работа, щомъ презъ последния месецъ въ

квартала сж настанени три нови и то по-съвършени машини. Разбира се, много от клиентитъ сж отишли тамъ.

Лани Гена ождови, Оттогава всичко я тръгна назадъ. Нейния Сашко — единствено дете — въ края на учебната година изключиха като непоправимъ. Не можа да довърши трети класъ. Карала му се класната за нѣкаква нова лудория. Когато посъгнала да му дръпне ушитъ, той киналъ и почналъ да ѝ нанася удари. Съ други думи — набилъ я здраво. Клетата майка много му се кара. Искаше ѝ се да го удари, за да ѝ ослабне мжката, но той ѝ хвана рждетъ като съ клеци. Сашко бѣше добре израснало четринадесетъ годишно дете, което бѣ съзвало силата си и честолубието си.

Сега, когато всички деца отново тръгнаха на училище, Генината мжка още повече нарасна. Наставше една непоправима разлика между нейното дете и другитъ. Голямо унижение за нея и Сашко. Когато я питаша съседи и познати, какво ще прави съ това дете, не знаеше, какво да имъ каже, и не можеше да ги гледа.

А Сашко все пѣше. Съседитъ го слушаха и заран, когато се пробудеше отъ сънъ, и на обѣдъ, когато се връщаше, и вечеръ преди да си легне. Той бѣше гласовитъ. Отъ неговитъ пѣсни се различавае нѣкаква сладка тъга. Когато пѣше очитъ му се приваряха — като че гледаха нѣщо, което другитъ не виждаха. Лицето му добнаше необикновенъ изразъ. Често майка му намекваше да го настави на нѣкаква работа. А той за работа, за ограничение, за заповѣди не искаше и да чуе. Пѣсни, приятели, игри, скитане на воля — това го бѣше напълно завладяло.

Гена за отъ денъ на денъ по-често да плаче. Когато Сашко видѣше нейнитъ зачервени очи, неговото настроение отпаднаше. Нѣкаква болка го спондише. Никакъ не обичаше да ѝ вижда плакала, натжжена. Тогава се мѣрише въ съзнанието му нѣщо: нима не е възможно да дойде време, когато майка му и той ще заживѣятъ другата нѣждѣ въ нѣкоя чуденъ дворецъ, когато тя ще престане да плаче и да скрѣби, когато всичко ще иматъ по възлѣбенъ начинъ хисто въ приказнитъ!

Съ течение на времето, когато Сашко излизаше заран отъ дома, съседитъ почнаха да го гледаатъ нѣкакъ подозрително. Майка му всѣки денъ се оплакваше, че нѣма пари, а и работа рѣдко пада. Отъ пари имаше нужда и той самия. Все му трѣбваша за това — за онова.

Есененъ слънчевъ денъ. Следъ обѣдъ. Сашко съ двама другари седѣха въ едно незастроено мѣсто. Кроеха плановете, забавляваха се. Дойде при тѣхъ и Гошо — по-голямъ тѣхенъ другаръ.

— Да поиграемъ на пари! — предложи Гошо.

— Да поиграемъ — отвърнаха и тримата.

— Имате — се рече.

— Имаме.

Играта почна. Следъ половинъ часъ Гошо спечели: обрѣ паритъ на всички. Нѣмаше вече работа и си тръгна.

— Гошо, бе, дай ми поне два лева отъ петитъ! — молеше се Сашко, като чувствуваше унижението: — следъ обѣдъ като излизаша, майка ми ги даде, на връщане тая вечеръ да купя хлѣбъ.

Гошо му хвърли два лева и гордо, самоволно отидна.

Когато мравкове се спуснаха надъ земята и студентъ вихъръ повѣя, Сашко се връщаше дома, недоволенъ. Той носеше половинъ хлѣбъ. Не можеше да погледне въ очи майка си, Срамъ го бѣше. Тя нищо не му каза. Разбра, че е похарчилъ останалитъ пари, Покани го да вечеряетъ. Той отказа. Въ лицето му тя прозрѣ гуаностъ. Разбра се, не се опита да изчупи нѣщо отъ него. Знаеше, че се бже напрасно. По лицето му припаднаха

и отминаваха нѣкакви сѣнки като облаци по ясно небе. Изведнажъ нѣщо пламна въ очитъ му. Той изпѣчи гърди и тихо запѣ Вазово стихотворение:

Смри ношната фъртуна,
Сѣнжин пресели вѣй.
Предъ замислената куна
Кандиле мждей.

Сладкитъ звукове се залѣха въ душата на майката и предизвикаха умилнение. Златокрила надежда грѣйна въ нейното съзнание. Тя прости тоя мигъ на детето си всичкитъ му слабости и грѣшки. Нима не е възможно — мислеше тя — отъ него да излѣзе добро момче, грижливъ синъ? Ще се хвани и той на работа, нейнитъ ядове ще престанатъ. Тя ще се развесели като други майки. Ще трѣгне съ него по разходки, по гости и ще каже на злоезачинитъ — вникте и отъ него излѣзе човѣкъ. Ако бѣше живъ баща му, това още по лесно щеше да стане. Но и сега всичко е възможно. Въ разгорещеното майчино въображение ето мѣрна се Сашко порастналъ, майчожелъ, разхубавѣлъ. Станалъ богатъ. Оженилъ се. Въ кѣшатъ му склжи мебели. Пѣзлани сж весели деца, чистички, хубавички да имъ се ненагледашъ. А Гена ги гали, радва имъ се. Нейни внучета сж. Ле да е знаела, че е могла да очаква отъ Сашко всичко това!

Но времето течеше. Зима идѣше. А въ Сашко нищо не се промѣнише. Той все скиташе и пѣше, като че всичко му бѣ пѣлно и равно, като че му предстоеше славно бъдеще. Съседитъ когато срещѣха Гена, почваха да си шушукать, а тя отъ срамъ, отъ мака идѣше ѝ въ земята да потгне. Дори една отъ приятелкитъ ѝ се усмихна да ѝ каже, какво се шушука, какво се говори за Сашко. Крадѣлъ вглѣгна и ги продавалъ изъ махалитъ. Другарувалъ съ джебчи, съ нехранимайковци. Много пѣти го гонили стражари.

Сега дори Гена разбра, защо Сашко поѣвѣко си идва изпозананъ, изморенъ. Сега ѝ стана ясно, отъдѣ се намиратъ у него пари. Тя едѣа бѣ стигнала четиредесетата година. Бѣ сравнително запазена. Поради нейната работливостъ и преситливостъ не бѣ изпадала въ лишения. Животътъ още не бѣ ѝ уплашилъ. А сега за нѣколко седмици косата ѝ съвсемъ побѣа. На слѣдитъ ѝ очи пачитъ стѣпна изведнажъ се очертаха. Отъ кладенитъ ѝ се случнаха дълбоки бразди къмъ странитъ ѝ. Бръчки се явиха и край устата ѝ. Изчезна блѣсъка отъ очитъ ѝ. Погледа ѝ мотѣмъ! — не можеше ясно да вижда, не можеше вече ситни букви да чете. Невидима тежина я претисна и я наведе, пригърби. Устѣ като че се намира въ тѣмнина, въ които сж завидяни и врати и прозорци, въ които въздухъ нѣма. Не можеше да спи ноци презъ дълги часове. Ненадејно я налегнаха слѣднитъ на старостъта.

Само единъ отъ съседитъ поѣвѣко ѝ се обаждаше — църковникътъ имъ пѣвецъ. Той спираше на улицата и Сашко усмиваше му се и му продумваше приятелски. Тоя пѣвецъ правеше това безъ да се стѣнсява отъ никого. Всички останали съседи дума не размѣнаха съ Гена и не поглеждаха Сашко. Срамуваха се да ги срещатъ. Най-голямъто нещастие, което бѣ постигнало Гена, бѣше мжковата ѝ смъртъ лани. Сега второ нещастие я постигна. Тя не можеше да пренеги, кое отъ двѣтъ бѣ по-голямо. Едно тя видяше ясно, че сега самотностъта, въ която е изпадала, е много по-страшна отъ лишностиа: изгубила е и Сашко. И усѣти се чужда въ махалата, въ града, дори въ жилището си. А Сашко не вижда тона, не разбира, че сж изпаднали въ голѣма бѣда. Той бѣше затворилъ душата си. Майка му не можеше да надикнува, да разбере, какво той мисли, да узнае на какъ вѣрви. Тя толкова плака, че слѣзитъ ѝ

най-после пресъхнаха. Тя би се разсѣла, ако имаше работа. Но дѣя наредъ никой не я потърсваше да ѝ донесе нѣщо поне за препитане. Въ Генината душа страхътъ отъ живота растѣше отъ денъ на денъ. Не бѣ далече времето, когато малякото, което е спечелила, ще бѣде изхарчено. Тогава?

Една вечеръ пѣвецътъ повикалъ Сашко дома си. Каралъ го да му пѣе. Нагостилъ го хубаво, Като го изпращалъ, порячалъ му да се отбѣна и неканенъ, понеже го смѣта за добро момче. Сашко се опъваше. Дивото чувство у него караше го да страни. Сѣтъль джач трепна въ Генината душа. Отдавна не бѣше чувствувала такава радостъ. И помисли си — може би, Сашко сега ще се промѣни и ще стѣжи въ правия пѣтъ. Всѣка вечеръ и заранъ и на обѣдъ тя съ слъзи се молѣше предъ иконостаса — Господъ всичко на добро да обърне. Стига вече страдания . . .

Минуха нѣколко дни. Топлъ декемврийски денъ. Отъ сутринта Сашко излѣзе. Цѣлъ денъ не се върна. Нѣма го и вечерта. Гена чака дълги часове. Срѣдношъ настана. Погайна доба минава. Трѣпката звезда въ ясно небе. Надъ града необикновена тишина легнала. Ето и пѣтаи се обаждаатъ. Сашко все не си идва. Де се е дѣвало това дете? Никого до сега нощи не е липсвало отъ дома. Какво се е случило съ него? Гена се рѣше изстая си. Не я съдържае мѣсто. Искане ѝ се пакъ да се помоли, да излѣе мѣката си въ топли слъзи, но не можеше, макаръ, че винаги въ молитвата къмъ Бога намираще утеха. Молитвеното настроение като че ли бѣгае отъ нея. Устата ѝ, гърлото ѝ сякаш се вкामенили. Мислитъ ѝ като дива коне бѣгатъ, разлияватъ се въ безреде. Тя просто не знаеше какво става съ нея.

Съзна се, а Сашко не си дойде.

— Гено мари, де си, що не излѣзешъ? — викаше една сѣска; — намѣрили на гарата върху сгургята Сашко закланъ . . .

Веднага се подадоха други сѣскади по прозорци и врати. Поредиха се въпроси и стговорни. Динга се връва голѣма. Коси настрѣхнали, очи изпулени, рѣче размахани. По улицата минаваха мѣже и очудени зяпѣха — разпитваха да узнаятъ, що се е случило. Бързо минаха двама стражари. Кучетата пролаха изъ дворовете.

На Гена се слѣрниха нозетъ. Салече се на поля. Нѣкой като че ѝ залуши ушетъ, примрежи ѝ очитъ. Тя се презърна на трупъ. Иагуби съзнание.

Още първия мигъ цомъ се разнесе тая страшна вѣстъ, пѣвецътъ се спусна, тичешкомъ отиде на гарата, тамъ дето изхвърлятъ сгургята. И, наистина, тамъ лежеше въ кърва дете. Но то не бѣ Сашко. Пѣвецътъ се върна. Тѣмко шѣше да прекрѣчи Гениниятъ прагъ, застигна го Сашко. Влѣзѣха двамата. Гена бавно отвори очи и ги видѣ. Отново се разигра сърцето ѝ. Тя зариде. Обливи слъзи и облекчѣха. Тя благодареше на Бога. . . Сашко ѝ хвана за рѣке и я дигна да седне. Той разбра всичко и на свой редъ заплака.

Снощи до кѣсно пѣлъ нѣкъде и тамъ останалъ да спи. Майчинитъ му мѣжи го сломиха. Засрами се, много се засрами отъ пѣвца, тоя добъръ и благороденъ чомѣкъ.

Отъ Коледа пѣвецътъ се зае да го приготви и да го настави въ Музикалното училище. Сашко тргнѣ на новъ пѣтъ за радостъ на майка му. У нея наново пламна жаждъ за животъ. Слава на Бога. Отново надежда я подеха. Следъ нѣколко месеца Сашко бѣ приетъ въ Музикалното училище.

Василъ Узунѡвъ.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗВИ

Християнскитъ организации и борбата имъ срещу болшевикитъ въ чужбина. Въ *Унгария* на едно събрание на делегатитъ отъ християнската социалистическа партия, станало въ Будапешта, ораторитъ следъ като сж описали болшевикѣта и опасността отъ него, сж изказали мнение за образуването на единъ общъ християнскъ фронтъ срещу болшевикѣта напредъ. И събранито при заврѣчането е взело резолюция, съ която се иска образуването на една обща акция отъ всички страни, срещу болшевикѣта.

Въ Канада, на годишния конгресъ на общата католическа работническа федерация е решила да иска отъ федералното управление:

1. Да се заведе процесъ срещу Русия предъ обществото на народитъ за незабавното спиране болшевикѣта пропаганда въ чуждитъ страни.

2. Да бѣде отхвърлена отъ участието ѝ въ обществото на народитъ.

3. Като санкция, всички страни участвуващи въ обществото на народитъ, да прекъснатъ своитъ търговски сношения съ съветитъ.

Въ Чехославия, Националната католическа партия е връчѣла единъ меморандумъ на паравителството, въ Прага, противъ болшевикѣта, съ който меморандумъ обръщаатъ вниманието на правителството, върху опаснитъ отъ проникването и разрушителното действие на болшевикѣта въ страната. Да се спре руската болшевикѣта пропаганда изъ между работничеството и студентството.

А. Недѣлковъ

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Светия синодъ на Българската църква. Сѣдебно отдѣление.

Съобщава се на заинтересованитъ страни и лица, че на първото и второто сѣдебни заседания на Св. Синодъ презъ зимната му сесия на 1936 година ще бѣдатъ сложени на разглеждане следнитъ сѣдебни производства:

I сѣд. заседание — 21 октомврий 1936 г.

- 1) в. д. у. д. № 24/36 на свещ. Христо К. Попѡвъ, отъ гр. Русе.
- 2) в. д. у. д. № 25/36 на свещ. Стойко Стефанѡвъ, отъ с. Сусамъ, Хасковско.
- 3) в. д. у. д. № 26/36 на свещ. Димитъръ Геновъ, отъ с. Черешово, Кубратско.
- 4) в. д. у. д. № 27/36 на прот. Теофанъ Капцарѡвъ, отъ гр. Са. Врачѣ.
- 5) ч. бр. пр. № 16/36 на Тавю В. Гаригѡвъ, отъ с. Чоба, Пловдивско, и Добра Д. Дойчинѡва, отъ с. Православенъ, Чирпанско.
- 6) ч. бр. пр. № 17/36 на Стоялъ А. Камбуровъ, отъ Русе, и Мария Димова отъ с. гр.
- 7) ч. бр. пр. № 18/36 на Борисъ Брънековъ и Анна Щробѣлѡтъ отъ София.
- 8) ч. бр. пр. № 19/36 на Милка Францъ Хавелъ и Францъ Хавелъ, отъ София.

9) ч. бр. пр. № 20/36 на Неда Я. Станева, отъ София, и Янко К. Станевъ, отъ Пловдивъ.

10) в. бр. д. № 61/35 на Коста (Лозанъ) Стефановъ и Евгения К. Стефанова, отъ София.

II сжд. заседание — 24 октомврий 1936 г.

1) ч. бр. пр. № 21/36 на Банчо и сжбка Емануелинови, отъ Ловечъ.

2) ч. бр. пр. № 22/36 на Богдана и Хр. Колева, отъ София.

3) в. бр. д. № 114/36 на Пенчо Д. Пенчевъ, отъ с. Караново, Айтоско, и Петра Ст. Петкова, отъ гр. Айтосъ.

4) в. бр. д. № 115/36 на Добра Ангеловъ и Кера К. Милчева, отъ с. Болново, Елховско.

5) в. бр. д. № 116/36 на Александъръ Порняковъ, отъ София, и Невѣна Порнякова, отъ гр. Ломъ.

6) в. бр. д. № 117/36 на Иванъ Нечевъ, отъ с. Горно-Пещене, Врачанско, и Кжта Тодорова, отъ с. Долна-Кремена, с. о.

7) в. бр. д. № 225/35 на Труфо Ив. Митевъ и Неда Ив. Чиракова, отъ с. Василь Левски, Търговищко.

8) в. бр. д. № 230/35 на Величко и Екатерина Героци, отъ София.

9) в. бр. д. № 214/35 на Любомиръ и Ана Костови, отъ София.

10) в. бр. д. № 37/36 на Невѣна и Кириль Василиеви, отъ София.

Забележка. Въ случай, че кванитътъ заседания не се състоятъ на определенитъ дати, или не бждатъ разгледани всички нарочени дѣла, последнитъ се отлагатъ за следващитъ по редъ заседания.

Окръжно № 6436. До Него Високопреосвещенство.

Ваше Високопреосвещенство,

На 18. октомврий т. г. Българското Дружество „Червенъ кръстъ“ ше отпразнува своя 50 годишенъ юбилей. Въ своето полувеково сществуване Дружеството е отбележало значителенъ напредъкъ и много дѣла на милосрдие, които трѣбва да спратъ вниманието на нашето общество, пъкъ и на чуждия свѣтъ, тъй като сж наравъ на българския духъ и на християнската добродетелност, които родната наша Църква грижливо насажда и отглежда. Заедно съ юбилейното тържество, на сжщата дата ше се отпразнува и Деня на Червения Кръстъ, както това е бивало и други години. Заданитъ, които Дружеството си поставя съ отпразнуването на този день сж:

1. Да прагитира широко между населенното целитъ и заданитъ на Българското Дружество „Червенъ Кръстъ“, службата му на българския народъ, както въ мирно време, тъй и въ война, организирането на пасивната противогазова защита на мирното население, помощъ въ случай на обществено бедствие, насаждане, особено срѣдъ младежта, чрезъ Младешкия Червенъ Кръстъ, здравни навики и високи граждански добродетели и пр.

2. Да обедини народнитъ усилия въ името на своитъ голъми и важни задачи, което може да стане чрезъ съзнателното нареждане на всички българи подъ знамето на Червения Кръстъ.

3. Всенародно да се събиратъ парични дарения за голъмитъ задачи на Дружеството.

По този поводъ Българското Дружество Червенъ Кръстъ ше отправило молба до Св. Синодъ за съдействие отъ страна на благоговѣйното свещенство съ следното съдържание:

1. Всички свещеници въ общинитъ и селищата въ страната ни, лето има клонове на Българското дружество Червенъ Кръстъ, да влѣзатъ въ споразумение съ мѣстната общинска власть, съ учителството и лѣкарството и взематъ съмѣстно или сами инициативата да основатъ мѣстни комитети за отпразнуване юбилей и Деня на Червения Кръстъ. Въ съставъ на мѣстнитъ комитети да влѣзатъ представители на мѣстнитъ държавни, общински и военни власти, ръководителитъ на Младешкия Червенъ Кръстъ, представители на всички организации и дружества, представители на всички съсловия, лѣкари и свещеници, учители, званатчици, а така сжщо и видни дами и общественици.

2. Нашето желание е, а и интереситъ на страната и на Дружеството ни изискватъ, што презъ този день да има община или селище въ България, лето да не се празнуватъ юбилейтъ и Денътъ на Червения Кръстъ. Ето защо, въ общини или селища, лето има клонове Червенъ Кръстъ, но по една или друга причина последнитъ не взематъ инициативата за изнасянето на това празненство, свещеницитъ въ споразумение съ общинската власть, учителството и лѣкарството да взематъ съмѣстно или сами инициативата и въ такива общини и селища да образуватъ мѣстни комитети за организирането и изнасянето на празненството.

3. На всички свещеници Централното управление на Българското дружество Червенъ Кръстъ ше изпрати необходимитъ уплътвания за образуване на мѣстнитъ комитети. Съставенитъ за случая уредителни протоколи на комитетитъ по изпратенъ отъ насъ за попълване формуляръ да ни бждатъ изпратени най-късно до 30. септемврий т. г. за утвърждение.

4. Въ общини и селища, лето има дейни клонове Червенъ Кръстъ, последнитъ ше взематъ сами грижата да основатъ комитети за организирането и изнасянето на празненството, но Ви молимъ да наредите свещеницитъ въ тѣзи общини и селища да даватъ пълното си съдействие на клоноветъ ни въ инициативата имъ за потържественото и резултатно изнасяне на празненството.

5. Чистиятъ приходъ отъ празненството ше бжде употребенъ—80% за мѣстни нужди на населенното, а 20% ше бжде изпратенъ на Централното управление на Българското дружество Червенъ Кръстъ за неговитъ голъми задачи въ мирно и въ време на обществената бедствия и война.

Св. Синодъ, като вѣе предвидъ, че Българското Дружество Червенъ Кръстъ имаштина вече 50 години върши едно високо родолюбиво дѣло, че въ него се обединени усилията на много общественни и църковни дейци, че то е създадено и сществува поради ясното съзнание на благородни работници за служба на българския народъ въ миръ и въ бранъ, че засилването му до положение на една мощна организация за народна самопомощъ е възможно само чрезъ общото съдействие на всички и по силата на християнското милосрдие и добротворство, реши да приканимъ Ваше Високопреосвещенство да наредите што благоговѣйнитъ енорийски свещеници въ Богодароната Ви епархия да положатъ най-големо старание за успѣшното отпразнуване 50 годишния юбилей на Българското Дружество Червенъ Кръстъ и Деня на Червения Кръстъ.

Препоръчваме се и пр.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:

† Видинский (п.) Неофитъ.

Пловдивска епархия. На 21 септември Негово Високопреосвещенство св. Пловдивският Митрополит г. г. Максимъ отслужи въ катедралния храмъ „Св. Богородица“ св. Литургия, презъ време на която ржкоположи въ свещенически санъ дякона Константинъ Брайковъ за свещеник при храма „Св. Георги“ — гр. Пловдивъ.

На 22 септември, съ подбаваша молитва къмъ Бога, Пловдивският епархийски духовенъ съветъ откри сдѣбната си година. Владосвета извърши Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Максимъ въ съслужение съ духовнитъ сдани. Следъ водосета Негово Високопреосвещенство пронаесе въздъхновено слово, въ което говори за голѣмото значение на тайнството бракъ и накрая отпрати напѣтствени думи, както къмъ духовнитъ сдани, така и къмъ господа адвокатитѣ, да бдѣятъ внимателни предъ видъ важноста и сериозността на работата, която имъ предстои.

На 27 септември — Кръстовденъ, Негово Високопреосвещенство отслужи тържествена св. Литургия въ храма „Св. Св. Константинъ и Елена“. Тогава той отпразнува и своя рожденъ денъ. — своята осемдесетъ и шестъ-годишнина. Негово Високопреосвещенство, въпреки дълголѣтното си, се радва на крепко здраве и бодростъ. Той непрестанно работи и зорко бди за правилна връвжъ на религиозно-правствения животъ въ благодарованата му епархия.

3 октомври — Възшедствието на царъ Борисъ III на престола и независимоста на България бѣха отпразнувани тази година съ особена тържественостъ въ гр. Пловдивъ. На голѣмия и красиво украсенъ съ зеленина площадъ „царъ Симеонъ“ Негово Високопреосвещенство въ съслужение съ архимандрититѣ Климентъ и Никодимъ и множество свещеници отслужи молебенъ въ присъствието на Тѣхни Величества Царя и Царицата, Князь Кирилъ, министра на войната г. генералъ Хр. Луковъ и много други висши официални лица. Следъ молебена царятъ разговаря продължително съ Негово Високопреосвещенство.

На 4 октомври Негово Високопреосвещенство се черкува въ митрополитския храмъ „Св. Марина“ и пронаесе пламенно и високопучително слово, въ което говори за Христа като победно знаме на християнина.

Отъ канцеларията на Митрополитата.

I. У насъ.

Размѣнени телеграми Негово Величество Царятъ е отговорилъ съ следната телеграма на благодарованата, изказани му чрезъ Негово Високопреосвещенство св. Софийският митрополитъ г. г. Стефанъ, Главенъ ржководител на Съюза на православнитъ християнски братства, по случай деветия имъ годишенъ съборъ въ гр. Кюстендиль:

До Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. г. Стефанъ, Главенъ ржководител на Съюза на прав. христ. братства въ България—гр. Кюстендиль.

„Съ задоволение прехъхъ прочуственитъ приветствия и благопожелания, които православнитъ християнски братства ми изпратиха чрезъ Васъ по случай засеяната имъ въ историческия Кюстендиль. Като благодаря най-искрено на Ваше Високопреосвещенство и на членоветъ на братствата, пожелавамъ преупѣване на съюза Ви, въздъхновенъ отъ тия високи идеали на благочестие и родолюбие“.

Царятъ.

Н. Високопреосвещенство, Главниятъ Съюзенъ Ржководителъ, изпрати до Н. Величество следната телеграма:

Негово Величество
Борисъ III, царъ на българитъ
София.

Православнитъ християнски братства въ България, обединени въ единъ мощенъ Съюзъ за вѣра, благочестие и родолюбие, заселващи въ историческия Кюстендиль и първата свещена обязаностъ на това многолюдно високо духовно събрание бѣше горещата молитва къмъ Всемишнина за здравето и благоденствието на Ваше Величество и на Августѣйшия Ви домъ.

Православнитъ християнски братства се въздъхновяватъ отъ идеала за беззаветна служба на Бога и ближния, на Църквата, Царя и на Родината. Помняйки, че народитѣ сж слизали отъ историческата сцена и сж умирали духовно, когато вѣрата и родолюбието сѣ били разколебавани, братствата култивиратъ у своитѣ членове възвишена религиозностъ и жертвенъ национализъмъ, любовь къмъ Църквата и любовь къмъ Родината. И въ това отношение братствата иматъ въ лицето на Ваше Величество не само свой върховенъ покровителъ, но и високъ примѣръ за подражане.

Поля благословити на любящата Майка-църквата, живѣйте Ваше Величество, за славата и величието на сжклатата ни Родина!

На многая лѣта!

Главенъ Съюзенъ Ржководителъ:
† Софийски Митрополитъ Стефанъ.

На 11 т. м., недѣля, въ софийскитѣ гробища се извърши заупокойна молитва отъ столичното духовенство за загиналитъ презъ войнитѣ 10,820 души отъ софийската желѣзна дивизия.

Сжщиятъ денъ, следъ обѣдъ, комитетътъ „Слава на софийскитъ“ устрои на игрище „Юнакъ“ военни музикални тържества съ зѣръ, първи по рода си у насъ. Надъ 30,000 души присѣстваха на стадиума. Величественъ бѣше моментътъ, когато започна молитвата и войници и множеството колѣнчици всрѣдъ множество ракети и духовата музика, придружаваша общата молитва.

Игрището бѣше великолепно украсено съ зеленина и знамена. На източната страна на стадиума приличашие погледа единъ грамаденъ отъ електрическа свѣтлина неоновъ кръстъ, какъто комитетътъ ще постави на върха на Кяменъ дѣлъ на Витоша за падналитъ въ войнитѣ, който вѣчно ще свети на планината въ червеносвѣтътъ блѣсъкъ.

На 11 т. м., недѣля, е била тържественно открита новата ж. п. линия, свързваща гара Михайлово съ Раковски. Молебенътъ по тоя случай е билъ отслуженъ отъ Негово Високопреосвещенство св. Старо-Загорския митрополитъ г. г. Павелъ и многобройно духовенство. Откриването на линията е станало отъ Н. В. Царъ Борисъ III, въ присѣствието на Царицата, князь Кирилъ,

нѣкоя отъ господа министритѣ и множество народа и гости отъ София, Стара Загора и околното население.

На 13 т. м., вторникъ, посрещатъ на гарата отъ множество официални лица, се завърна отъ чужбина министъръ-председателъ и министъръ на Външнитѣ Работи и на Изповѣданитѣ г. Г. Кюсевиновъ, наидяки отъ Женева и Българъ, дето е ималъ редица политически срещи и разговори.

II. Въ чужбина.

Еладската църква. Църквата е голѣмъ факторъ. Атинскиятъ в. „Естия“ недавна писа следнитѣ похвални нѣща за църквата :

„Въ азетитѣ наново грижи за нравственото въздържане на Гърция и за засилване на народната идея, не е позволено по никакъ начинъ да бжде забравена църквата. Факторъ многоцененъ за изработване на тази идея, която тласна гърцитѣ къмъ толкова славни народни скокове, другаръ на народа въ неговото чистие и нещастие, свързана най-тѣсно съ душата на гръцкия народъ, църквата може и трѣбва да вземе мѣстото си въ тѣзи грижи. И заиси туй главно отъ държавата, която е длъжна, като тури точка на досегашното голѣмо безразличие къмъ църквата, да я постави наново на високото ѣ мѣсто и да ѣ даде пакъ срѣдствата, за да продължи голѣмото народно дѣло, тѣй напълно съгласуваще се съ нейното духовно-нравствено предназначение.

Противобѣдствяе срещу новата комунистическа тактика. Съюзътъ на французката католическа младежъ, като получилъ отъ комунистическата партия предложение за сътрудничество, направилъ следнитѣ извѣщания:

„Желаяйки да покажемъ най-голѣма обективностъ, ние не подозирахме, че „братскитѣ“ покани на водичитѣ на комунистическата младежъ дишатъ измама и лѣжа. Сега, обаче, разбрахме пълната невъзможностъ за всякаво сътрудничество. Ние сме внимателни къмъ страданията на младежката, като изпитваме болка поради нейното отчаяние, и въ силното ни желание да ѣ ободримъ съ нашата радостъ, нѣма да престанемъ да рагуваме за подобрене на нейната съдба. Зиемъ добре, че нашитѣ старияи за миръ и жажката ни за обществена справедливостъ и любовъ ще ни изправятъ противници на тѣхната противоязичка цивилизация. Безбожие е самата същностъ на комунизма: общество безъ Бога — това е идеалътъ му. Явно е, прочее, какво ни разделя, цюмъ ние искаме да насадимъ християнството въ всички области на живота ни. Тѣй че, не жъ наистина „братски“ и искрени направенитѣ намъ предложения отъ комунистическата младежъ. А тактиката ѣ, отъ основа и по съднина комунистическа, се явяа единъ простъ опитъ да нахлѣта въ редоветѣ на младежката и използва организираниитѣ на католическитѣ юноши. . .“

„Еклизия“, органъ на Еладската църква, като донаси горното, съобщава:

„Тѣя нѣща обнародва съюзътъ на католическата младежъ; тѣхъ побрѣа да приеме и протестантската младежъ. Бихме желали да видимъ подобно противодействие и отъ страна на нашата зарваа младежъ срещу новата комунистическа тактика“.

Руската църква. Нови преследвания на върпата. Върпѣки увѣрениата на многобройчи болшевишки агенти и разни светюфиди, че въ Свѣ. Русия се начена нормаленъ животъ, и че преследванитѣ на религията и църквата сж отслабнали, или даже се прекратили, — пише „Воскресное чтение“, органъ на Полската православна църква, — получени сж отъ разни страни, отъ

достовѣрни източници, точни сведения за ялошаване на живота въ Свѣ. Русия презъ 1936 год. и за нови страшни гонения на религията, особено на православното, на православното духовенство и вѣрующитѣ. Особено свирепствуватъ болшевицитѣ сега на югъ. Въ главния центъръ на дѣлия яго-изтогъ, въ граминаци Ростовъ на Донѣ, е останала само една православна църква; всички други сж разрушени отъ болшевицитѣ. Въ Одеса също така сж разрушени повечето църкви; неотвѣтна е дигната въ въздуха одеската Петропавловска църква; сега се подготви разрушението на катедралната църква. Обявено е, че въ най-близко време всички православни църкви въ Одеса ще бждатъ разрушени. Ареститѣ и заточването на свещеници, а често пакъ и на вѣрующитѣ християни, ставатъ непрекъснатѣ. На Великденскитѣ празнични, наистина, не е имало особени притѣснения и преследвания тая година, особено въ Москва и другитѣ голѣми градове (нагледъ, това е било направено, за да се покаже въ чужбина, че ужъ свѣтската власть ѣ прирпие се отнаси къмъ религията), но затова предъ Великденъ и, особено, следъ Великденъ, преследванитѣ сж се водили и се водятъ съ улкова сила. Рѣководителтъ на борбата съ религията Ярославски въ своята статия въ „Молодая гвардия“ пише, че борбата съ религията до сега не е дала очакванитѣ резултати: вѣрпѣки усилията на съюза на безбожничитѣ въ Свѣ. Русия, още съществуватъ 40 хиляди разни религиозни общини, които иматъ свещенослужители, храмове и пр.; много милиони колхозници и даже партийни работници оставатъ си вѣрующии: „борбата съ религията — заключва Ярославски — е извървено трудо, предизвалъ на необикновената нейна жизнениостъ“. Но той не само не се отказва отъ натѣжната борба, а, напротивъ, начертáva планъ за нейното усиление. Презъ последнитѣ седмици сж извѣдени въ Свѣ. Русия много общи нарабѣи, насочени противъ всички религии. Между друго, забранено е влизането въ Русия на всѣкакъвъ родъ духовни лица отъ всички изповѣдания и даже минаването имъ презъ свѣтската територия. Въ сждото време стана изгонването отъ Свѣ. Русия на живѣщитѣ тамъ досега свещеници мноностранни. Вижда се, че болшевицитѣ напоследъкъ сж решили да повелатъ обща и безпощадна борба съ религията, като не държатъ вече за мнението на западна Европа и Америка. Сатанинскитѣ сили се готвятъ, очевидно, за най-страшната борба съ Господа Исуса Христа и съ създадената отъ Него църква.

Полската православна църква. Преследвана ли е тя отъ правителството? Презъ изтеклото лѣто руски комитетъ, представляващъ въ Югославия 86 разни професионални организации, отправилъ къмъ Сръбския патриархъ и къмъ всички предстоители на православнитѣ църкви позивъ, чрезъ който моли да издигнатъ гласъ за Полската православна църква, която е преследвана отъ Полската държава и е застрашена отъ насилническо колонизиране и украинизиране.

Сждо такава движение е имало по-рано и въ Америка. Въ Нью-Йоркъ билъ свиканъ всеруски народенъ съборъ, на който било изтъкнато, че православната църква въ Польша била подложена на люто гонение отъ правителството. Разрушени били и затворени много православни храмове въ Польша, наляганъ билъ на руситѣ полския езикъ въ богослужението и въ училищата. Всичко туй съборитѣ охарактеризиралъ като сръбнейково варварско и уведомялъ за това Обществото на народнитѣ, Римския папа, председателя на Полската република, Сръбския патриархъ, всички руски организации и общественото мнение въ дѣлия цивилизованъ свѣтъ. Позивътъ билъ подписанъ отъ рускитѣ епископи Ви-

талий, Адамъ и Макарий.

Св. Синодът на Полската православна църква, уведоменъ за всичко това отъ председателя си Негово Блаженство митрополитъ Дионисий, изказалъ своето дълбоко съжаление, дето сж се намѣсли руси, които, „изгубили отечеството си и гледайки какъ то е разкъсвано отъ неврне и безбожие, да се опитатъ чрезъ свои решения, основани на завистъ и клеветнически данни на лоши хора, да пакостятъ на Полската църква, която, като автокефална, върви напредъ отъ сила къмъ сила, затвърдява се на канонически начала и, като си пробива пътъ въ западна Европа, озарява свѣта съ сѣйната свѣтлина на православие“. Св. Синодъ утвърява, че полското правителство, напротивъ, проявява всички грижи и настоява, заедно съ църковнитъ представители, да уреди правното положение на църката. А що се отнася до разрушение, завзимане и затваряне на храмове, — говори се въ синодалното решение, — „туй принадлежи на миналото, понеже, при разпалване на страстите, не сж необикновени нѣкои крайности и всѣкакъ видъ ненормалности“.

Митрополитъ Дионисий, още щомъ узналъ за тия позиви, веднага донесълъ за туй на полското правителство и, като опровергалъ безсмисленитъ клевети, побързалъ да даде утвърненъ въ голѣмата преданостъ на Полската православна църква къмъ Полската държава.

Руската задгранична църква. *Поведението на митрополитъ Евлогий.* При съдѣяване на Н. Съвестъ Сръбския патриархъ Варнава миналата година бѣ почти турнатъ край на раздѣлението между архiereята на задграничната Руска православна църква. Митрополитъ Евлогий, който сѣ частъ отъ руското бѣжанско паство отдала бѣ прекратилъ всѣкакви сношения съ Карловциския Архиепископъ Синодъ, а преди нѣколко години църковно бѣ се подчинилъ на Цариградския патриархъ, отъ когото и бѣ назначенъ за неговъ ексархъ въ западна Европа, миналата година присѣтствува на събора на рускитъ архiereи въ Карловици. Следъ дълги разисквания и преговори бѣ постигнато споразумение за единство, при условие, че митрополитъ Евлогий ще поиска за туй съгласието на Цариградския патриархъ, като се освободи отъ подчинението нему, Митрополитъ Евлогий, обаче, това не направилъ. Напротивъ, въ привѣтственото си писмо до новия Цариградския патриархъ той не само че не споменува за съвмѣстното разискване съ рускитъ архiereи и за своето съгласие да се съедини съ всички задгранични части на Руската църква, ако за това даде съгласието си Цариградскиятъ патриархъ, но и направо молѣ да не даде той това съгласие, а да се запази юрисдикцията на патриарха надъ него. Съ това митрополитъ Евлогий издигна непреодолима прѣчка за многожеланото съединение. Върно е, споредъ „Церковна жизнь“, издавана отъ рускитъ кръгове въ Карловици, че митрополитъ Евлогий въ привѣтственото до патриарха писмо избѣгва думата „юрисдикция“, а говори за „покровителство“ на Цариградския патриархъ. Патриархътъ, обаче, въ томоса, съ който уредява западно-европейската ексархия, точно употребява термина „юрисдикция“ (dikeodossia). Сжщо така е характерно и туй, че митрополитъ Евлогий определя своето паство като „разсѣяно току-речи по цѣлъ свѣтъ“. По тактъвъ начинъ и юрисдикцията на Цариградския патриархъ върху частъ отъ Руската църква се простира много по-далече отъ предѣлитъ на западна Европа.

Обявление № 24. Изгубеното кръщелно свидетелство № 21 на Божия Георгиева, отъ с. Левуново, родена на 22-Х. 1917 г. Да се счита невалидно.

Горно Аблановско църковно настоятелство.

Обявление № 62. На 11 ятъ день отъ публикуването на настоящето въ „Църковенъ вестникъ“ ще произведемъ търгъ за отдаване подъ наемъ църковната нива въ мѣстността „Куртъ-Орманъ“ за три години срокъ.
с. Горно Абланово, 5 октомври 1936 г.

Отъ настоятелството.

Свиленградско църковно настоятелство.

Обявление № 18. Църковното настоятелство обявява на интересуванитъ се, че 1-енория при храма „Св. Троица“ въ Свиленградъ, състояща се отъ 400 къщи, е вакантна. Търси се кандидатъ съ семинарско образование.

Желанието да заематъ енорията, да подадатъ заявление съ приложение документи тѣ си до свиленградското архiereйско намѣстничество.

гр. Свиленградъ, 29 юлий 1936 година.

Отъ настоятелството.

Сараньовско църковно н-во — Пазарджишко.

Обявление № 19. На 11-ятъ день отъ публикуването на настоящето въ „Църковенъ вестникъ“ ще се произведе търгъ съ явно наддаване въ общината за отдаване подъ наемъ църк. ниви отъ 20 декара за 4 година.
с. Сараньово, 18 юлий 1936 година.

Председателъ на църк. настоятелство, свещеникъ: Ил. Ив. Поповъ.

Луковишко-Гайтанско църк. настоятелство — Ломска околия.

Обявление № 37. На 11-ятъ день отъ публикуването на настоящето въ „Църковенъ вестникъ“ ще се произведе търгъ за отдаването за две стопански години 7429 декара нива, единъ парцелъ въ мѣстността „Клетата туфа“ р. с. Луковица.

Първоначална оценка 60 лева на дек.

Законътъ за б. о. п. е задължителенъ.

Отъ настоятелството.

Обявление № 477. Изгубено е кръщелно свидетелство подъ № 21 отъ 6/IX 1935 година на Желѣзно Пешевъ отъ гр. М.-Търново. Да се счита за невалидно.

гр. М.-Търново 20 юлий 1936 година.

М.-Търновски Арх. Намѣстникъ Протоиерей Цанковъ.

Църковенъ магазинъ

„Св. Никола Чудотворецъ“

София, ул. Ки. Клементина 12 (жгѣла Ц. Калоянъ)

Всичко за вѣлна украса на св. храмове.

Порѣчки се изпълняватъ отъ специалнитъ майстори и дипломирани художници съ благословение на Св. Синодъ, при добросъвестна, фина изработка и най-ниски цени.

Голѣвъ изборъ на репродукции отъ религиозни картини и книжки икони; поправка на стара утваръ. Всички изданиа на Св. Синодъ.

1—215—2

Я. Ушановъ—И. Никулинъ.

КАМБАНИ

църковни, училищни звѣнци и свещеници първоначалности.

Имаме въ магазинъ голѣвъ изборъ съ различни величини. Камбани спужани замѣняме, преливаме и на самото мѣсто при условия най-износни.

Братя Г. Алексиеви

ул. Ломска № 1 — София.

2—300—2

Гл. редакторъ: † Травнополски Епископъ Антима.

Печатница С. М. Стайковъ — София